

hides are for the priests.

בהם עולות הבשר לשם והעורות לכהנים:

SHEMINI FOR MONDAY
TORAHשמיני ליום שני
תורה

יטוין בקריאת ארבעה פסוקים אלו שהם כנגד ד' דמילוי יוד דשם ב"ן להשאר בו הארה מתוספת הרוח משבת שעברה

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־אַהֲרֹן קְרַב
לְמִדְבַּחַת וְעִבַד יְתַּ חֲטָאתְךָ
וְיִתְּ עֲלֶיךָ וְכַפֵּר עֲלֶיךָ וְעַל
עַמָּא וְעִבַד יִתְּ קִרְבָּן עַמָּא
וְכַפֵּר עֲלֵיהוֹן כְּמָא דִּי פִקִּיד
יְיִ: ח וְקִרַב אַהֲרֹן לְמִדְבַּחַת
וְנִבְס יִתְּ עֲגֻלָּא דְחֲטָאתָא דִּי
לֵיה: ט וְקִרְיִבו בְּנֵי אַהֲרֹן יִתְּ
דְמָא לֵיה וְטַבַּל אֶצְבְּעֵיהּ
בְּדָמָא וְיִהַב עַל קִרְנֵת מִדְבַּחַת
וְיִתְּ דְמָא אֲרִיק לִיסוּדָא
דְּמִדְבַּחַת: י וְיִתְּ תִרְבָּא וְיִתְּ
כְּלֵיתָא וְיִתְּ חֲצָא מִן כִּבְדָּא

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־אַהֲרֹן קְרַב אֶל־הַמִּזְבֵּחַ
וַעֲשֵׂה אֶת־חַטָּאתְךָ וְאֶת־עֲלֹתְךָ וְכַפֵּר
בְּעֵדְךָ וּבְעֵד הָעָם וַעֲשֵׂה אֶת־קִרְבַּן הָעָם
וְכַפֵּר בְּעֵדָם כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְדוּהָ: ח וַיִּקְרַב
אַהֲרֹן אֶל־הַמִּזְבֵּחַ וַיִּשְׁחֹט אֶת־עֵגֶל
הַחֲטָאת אֲשֶׁר־לוֹ: ט וַיִּקְרְבוּ בְּנֵי אַהֲרֹן
אֶת־הַדָּם אֵלָיו וַיִּטְבַּל אֶצְבָּעוֹ בַּדָּם וַיִּתֵּן
עַל־קִרְנֹת הַמִּזְבֵּחַ וְאֶת־הַדָּם יָצַק אֶל־
יִסוּד הַמִּזְבֵּחַ: י וְאֶת־הַחֶלֶב וְאֶת־הַכֶּלֶיִת

(7) And Moshe said to Aharon: Approach the altar, and perform your sin-offering and your burnt-offering, atoning for yourself and for the people; and perform the people's offering, atoning for them, as the Lord has commanded. (8) So Aharon approached the altar and slaughtered the sin-offering calf that he had. (9) And Aharon's sons brought forward the blood to him, and he dipped his finger in the blood, placing [some] on the corners of the altar. And he then poured the [remainder of the] blood at the base of the altar. (10) And the [sacrificial] fat, the kidneys and the diaphragm with [part of]

RASHI

רש"י

(7) **Approach the altar** — [Moshe had to order Aharon to do so,] because Aharon was bashful, and afraid to approach. So Moshe said to him: "Why are you ashamed? It is for this purpose that you have been chosen!"

(Torat Kohanim 9:7) **Your sin-offering** —

namely, the bull-calf, **And your burnt-offering** — the ram. **The people's offering** — the he-goat, the calf and the lamb. Wherever the [unqualified] term עגל (calf) appears in Scripture, it denotes a one-year old calf. This rule is derived from this passage. [The term פר denotes a three-year old, עגל בן בקר a two-year old, and עגל a one-year old.] (Torat Kohanim 4:208).

(ח) קרב אל המזבח. שהיה אהרן בוש וירא לגשת. אמר לו משה: למה אתה בוש? לכה נבהרת! את חטאתך. עגל בן בקר: ואת עלתך. איל: קרבן העם. שער עזים ועגל וכבש. כל מקום שנאמר "עגל", בן שנה הוא, ומכאן אתה למד:

מִן חֲטָאתָא אֶסְק לְמִדְבַּחַא
כְּמֵא דִּי פְקִיד יִי יִת מִשָּׁה:

וְאֶת־הִי־תָרַת מִן־הַכֹּפֶד מִן־הַחֲטָאת הַקָּטִיר
הַמְזֻבָּחַה כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְדוּה אֶת־מֹשֶׁה:

the liver from the sin-offering, he caused to [go up in] smoke on the altar, as the Lord had commanded Moshe.

PROPHETS II Samuel 6

נביאים שמואל ב פרק ו

ז וּתְקִיף רוּגְזָא דִּי בַעֲזָה
וּמַחְהִי תַפְזֵן מִיִּמְרָא דִּי עַל
דְּאִישְׁתְּלִי וּמִית תַּפְזֵן עִם
אֲרוּנָא דִּי: ח וּתְקִיף לְדוֹד עַל
דְּתַרְעֵ יִי תַרְעֵתָא בְּעֵזָא וּקְרָא
לְאַתְרָא הַהוּא אֲתְרָא דְמִית
בְּהָ עֵזָה עַד יוֹמָא הַדִּין:
ט וּדְחִיל דְּוֹד מִן קַדָּם יִי
בְּיוֹמָא הַהוּא וְאָמַר אִיכְדִין
יְעִיל לְוֹתֵי אֲרוּנָא דִּי: י וְלֹא

ז וַיִּחַר־אַף יְדוּה בְּעֵזָה וַיִּכְהוּ שֵׁם הָאֱלֹהִים עַל־הַשֵּׁל
וַיִּמַּת שֵׁם עִם אֲרוֹן הָאֱלֹהִים: ח וַיִּחַר לְדוֹד עַל אֲשֶׁר
פָּרַץ יְדוּה פָּרַץ בְּעֵזָה וַיִּקְרָא לַמָּקוֹם הַהוּא פָּרַץ
עֵזָה עַד הַיּוֹם הַזֶּה: ט וַיִּרְא דוֹד אֶת־יְדוּה בַּיּוֹם
הַהוּא וַיֹּאמֶר אֵיךְ יָבוֹא אֵלַי אֲרוֹן יְדוּה: י וְלֹא־אָבָה
דוֹד לְהִסִּיר אֵלָיו אֶת־אֲרוֹן יְדוּה עַל־עֵיר דוֹד וַיִּטְהוּ
דוֹד בֵּית עֶבֶד־אָדָם הַגִּתִּי:

אבא דוד לאפנאה לותה ית ארונא די לקרתא דוד ואפנה דוד לבית עובר אדום גיתאה:

(7) And the anger of the Lord was kindled against Uzzah, and God smote him there for his error, and there he died by the Ark of God. (8) David was displeased, because the Lord had broken forth upon Uzzah, and he called that place Peretz-Uzzah, to this very day. (9) And David feared the Lord that day, and he said, How shall the Ark of the Lord come to me? (10) So David would not remove the Ark of the Lord to him into the city of David; rather, David carried it aside to the house of Oved-Edom the Gittite.

RASHI

רש"י

(7) **For his error** — *for his error, for he should have learned a kal vechomer: if he [the Ark] bore its bearers in the Jordan, should it not bear itself?* (10) **Oved-Edom** — *He was*

(ז) עַל הַשֵּׁל. עַל הַשְּׁגָגָה שֶׁהָיָה לוֹ לְדָרֵשׁ קַל וַחֲמֵר: נושְׂאִיו נִשָּׂא בִּירְדֵן, עֲצֵמוֹ לֹא כָּל שָׁבָן: (י) עֶבֶד אָדָם. לֹא הָיָה וּמִן הַשּׁוֹעֲרִים:

a Levite, one of the gatekeepers.

WRITINGS Proverbs 23

כתובים משלי פרק כג

יג אַל־תִּמְנַע מִנְעֵר מוֹסֵר כִּי־תִכְנֹן בְּשֵׁבֶט לֹא יָמוּת:

יג אַל־תִּמְנַע מִנְעֵר מוֹסֵר כִּי־תִכְנֹן בְּשֵׁבֶט לֹא יָמוּת:

(13) Withhold not rebuke from the child, for though you beat him with the rod,

יֵד אֶתְּהָ בִשְׁבֹט תַּכְּנוּ וְנַפְשׁוֹ מִשְׂאוֹל תִּצִּיל: טו בְּנִי
 אִם־חָכְמָם לְבָבְךָ יִשְׁמַח לְבִי גַם־אֲנִי: טז וְתַעֲלֶזְנָה
 כְּלִיּוֹתַי בְּדַבַּר שְׁפָתֶיךָ מִיִּשְׁרָיִם:

מִרְדּוּתָא מְטוּל דָּאִין מְחִית
 לִיה בְּשִׁבְטָא לָא מָאֵת: יד אֲנִת
 בְּשִׁבְטָא מְחִית לִיה וְנַפְשִׁיה
 מִפְּלִטָת מִן שִׁיּוּל: טו בְּרִי אִם
 חָכִים לְבָבְךָ אִף אֲנָא חֲדִי אֲנָא

בלבי: טז ונרונון כליותי כד ימללון שפותיך תריצתא:

he will not die. (14) You beat him with the rod, and will deliver his soul from the nether world. (15) My son, if your heart is wise, my heart will be glad, even mine. (16) Yes, my kidneys will rejoice, when your lips speak correct things.

RASHI

רש"י

(16) **Will rejoice** — *My kidneys will rejoice over the wisdom of your heart.* (טז) וְתַעֲלֶזְנָה. וְתִשְׂמַחְנָה כְּלִיּוֹתַי עַל שְׁחָכְמָם לְבָבְךָ:

Mishnah Eruvin, chapter 2

משנה עירובין פרק ב

(1) Wells [which are situated in a public domain (and are no less than ten handbreadths deep and four handbreadths wide and are subsequently,) subject to the status of a private domain; when one would draw water from it and place it outside the well he would, in effect, be transferring from a private to a public domain,] may be provided for, with slats of wood [a proper enclosure, being unnecessary,] [rather he places] four corner pieces [or *deyomads*, each consisting of two upright boards of the prescribed measurements, with their ends joined at right angles to each other] that have the appearance of eight [single slats]; [so that each of the four sides of the well is screened at each of its two ends by a strip of wood of the prescribed size, and the space around it within the enclosure is thus converted into a private domain into which water from the well may be placed]. This is the opinion of Rabbi Yehudah. Rabbi Meir ruled, Eight [slats that] have the appearance of twelve [must be set up], four being corner pieces [as above] and four single [slats, one between each two corner pieces]. Their height [must] be ten handbreadths, their width six, and their thickness [may be] any size whatsoever. Between them [there may be] as much [space as to admit] two teams of three oxen each [each ox is one and

רבנו עובדיה מברטנורא

א עושיין פסין לביראות. שברשות הרבים. לפי שהביראות רשות היחיד הן שעמוקים עשרה ואין יכולים למלאות מהן ולהוציא לרשות הרבים. ועושיין פסין, שיהיו הפסין עושיין [חלל] סביבות הבור רשות היחיד, וימלא ויוציא ויניח שם, ותכנס בהמתו כולה או ראשה ורובה וישקנה: **דיומדין.** שני עמודין. שכל עמוד מאלו הארבעה נראה כשנים. דיו בלשון יון שנים. וכשנועץ העמוד העשוי כשנים לפאת דרומית מערבית נמצא נוטה דפנו אחד למזרח ודפנו אחד לצפון, והשני לפאת מערבית צפונית נוטה צדו אחד למזרח וצדו אחד לדרום, וכשנותן ארבעתן לארבע הפאות נמצא

two third *amot* wide, times six = a total of ten *amot*. This is the opinion of Rabbi Meir; but Rabbi Yehudah said: Of four [oxen each, i.e., a total of thirteen and one third *amot*, these teams being] tied together and not apart [this is a restriction. The space must not be wider than that, but there may be space enough for] one [team] to enter while the other goes out.

[A relaxation of the law: They need not be brought so closely together as to leave no room for them to move freely.] (2) It is permitted to bring [the slats] close to the well [and make a small enclosure], provided a cow can be within [the enclosure, with] its head and the greater portion of its body, when drinking. [If the space is smaller, the drawing of water is forbidden on the Sabbath, since the cow might back out of the enclosure, and one might carry the bucket after her and thus, be guilty of carrying from a private into a public domain.] It is permitted to remove [the slats from the well] to any [distance] [and thus extend the space enclosed], provided one increases the slats [so that no gap in the enclosure is wider than ten cubits, according to Rabbi Meir, or thirteen and a third cubits, according to Rabbi Yehudah]. (3) Rabbi Yehudah says, [The enclosure may be only] as large as two *bet se'ah*; but they [the Rabbis] said to him, [The limit of] two *bet se'ah* was prescribed for [carrying in] a garden or a *karpaif* [an enclosure for the storage of wood or the like outside a settlement] only, [since these are not made to serve as habitations], but if [the enclosure] was a cattle pen, [which is shifted from place to place in the fields, its main purpose being the fertilization of the fields by manure, for the respective spots on which it is set

שְׁלֹשׁ בְּקָר, דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר, שֶׁל אַרְבַּע אַרְבַּע, קְשׁוּרוֹת וְלֹא מְתָרוֹת, אַחַת נִכְנָסַת וְאַחַת יוֹצֵאת: בַּמֶּתָר לְהַקְרִיב לְבָאֵר, וּבְלֵבֶד שֶׁתְּהֵא פָּרָה רֹאשָׁה וְרֵבֵה בְּפָנָיִם וְשׁוּתָהּ. מֶתָר לְהַרְחִיק כָּל שְׁהוּא, וּבְלֵבֶד שִׁירְבָה בְּפֶסֶסִין: גַּ רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר, עַד בֵּית סָאתִים. אֲמָרוּ לוֹ, לֹא אֲמָרוּ בֵּית סָאתִים אֶלָּא לַגֵּנָה וְלַקְרָפֶף, אֲבָל אִם הָיָה דִיר אוֹ סַחַר. אוֹ

רבנו עובדיה מברטנורא

לכל רוח שתי אמות דופן, אמה כנגד אמה, והריחו בינתיים): **וארבעה פשוטין**. באמצע נותן לכל רוח לוח רחב אמה ובומן שאין בין פס לפס מאלו ארבעה דיומדין אלא עשר אמות או פחות מודה ר' מאיר דאין צריך לפסין פשוטין. ואם יש ביניהן יותר משלש עשרה אמה ושליש מודה רבי יהודה דצריך פשוטין. לא נחלקו אלא מעשר עד שלש עשרה אמה ושליש, דרבי מאיר אומר צריך פשוטין ורבי יהודה אומר אין צריך. והלכה בר' יהודה: **שתי רבקות של שלש שלש בקר**. שרוחב כל בקר ובקר אמתים פחות שלישי, נמצא רוחב שש בקר עשר אמות, והוא הריחו שיכול ליתן בין פס לפס לדברי ר' מאיר. ואם יש רוחב יותר מזה צריך שירבה בפסין פשוטין: **רבקות**. לשון עגל מרבק (שמואל א כח): ר' יהודה אומר **של ארבע ארבע**. הן שלש עשרה אמה ושליש: **קשורות ולא מותרות**. דלא תימא כעין קשורות ולא קשורות ממש, להכי תנא אבל לא מותרות להחמיר ולמעט ריחו שבינתיים: **אחת נכנסת ואחת יוצאת**. רבקה אחת של בקר נכנסת ורבקה אחת יוצאת. ויש יותר רוחב משאילו היו שתיהן יוצאות או שתיהן נכנסות. וזו קולא היא, דלא בעינן מצומצמות כל כך: **ב מותר להקריב לבאר**. הפסין, ולעשות היקף קצר. ובלבד שיהא משפת הבאר עד בין הפסין כדי ראשה ורובה של פרה שהן שתי אמות. אבל בציר מהכי לא, שמא ימשך אחר פרתו ויוציא הדלי חוץ למחיצה: **מותר להרחיק כל שהוא**. לעשות היקף גדול כמו שלבו הפסין: **ובלבד שירבה בפסין**. דכל מה שירחיק מן הבור מרבה בריחו שבין הפסין. וצריך להרבות בפסין עד כדי שלא יהא בין פשוט לפשוט (ובין פשוט לדיומדין) יותר משלש עשרה אמה ושליש כדברי ר' יהודה שהלכה כמותו: **ג רבי יהודה אומר עד בית סאתים**. לא יעשה היקף גדול לבאר אלא עד בית סאתים: **לגינה ולקרפף**. שאין היקפין לדירה: **קרפף**. היקף גדול חוץ לעיר להכניס שם

up, or] a corral, [for holding cattle within the city, or] a backyard, or a courtyard [which may be regarded as an enclosure for human habitation], it may be [as big as] five or even ten *bet kor*, and [since the water of a well may be used for human beings as well as for cattle, the enclosure around it, therefore, assumes the nature of a human habitation, which has the greater area.] It is permitted to remove [the slats from the well to] any distance, provided one increases the number of the slats

[proportionately]. (4) Rabbi Yehudah rules, If a public road cuts through them [the boards forming the enclosure around a well], it should be diverted to one side; [otherwise, the validity of the enclosure as a private domain, is impaired]; but the Sages rule, This is not necessary. [The dispensation of] slats [of wood] may be provided for a public cistern, a public well, and for a private well. However, for a private cistern [one may not rely on slats, since the water might be used up and the fact might escape the individual's attention, and he would, thus, continue to use the enclosure as a private domain, though it had lost this status, on account of the disappearance of the water. (In the case of a well, no provision was necessary against the remote possibility of its drying up, while in the case of a public cistern, the people would remind one another of the absence of the water, should it ever all be used up) rather,] a partition of ten handbreadths high must be provided [for the private cistern]; this is the opinion of Rabbi Akiva. Rabbi Yehudah ben Bava rules, [the dispensation of] slats [of wood] may be set up around a public well only [because a) its flow is constant and b) its water is fit for human consumption], while for the others [where only one of the options in the preceding note is applicable], a partition ten handbreadths in height must be provided. (5) Rabbi Yehudah ben Bava further ruled, It is

רבנו עובדיה מברטנורא

עצים לאוצר: דיר. של בהמות שעושין בשדות, היום כאן ולמחר כאן, כדי לזבלה בגללי בהמה: סחר. היקף מחיצה לבהמות העיר. ואית דגרסי סחר, בית האסורים: חצר. מקום מגולה שלפני הבתים: מוקצה. רחבה שאחרוי הבתים, דכל הני הקיפן לדירה הוא והני פסי ביראות נמי הואיל ומימיהן ראויות לשתית אדם תשמיש מעליותא הוא: ומותר להרחיק כל שהוא. כלומר כשם שכל אלו שהוקפו לדירה אפילו גדולים עד עשרה כורים מותר לטלטל בהם, כך מותר להרחיק ההיקף של פסי ביראות כל מה שלבו חפץ. וכן הלכה: ד אם היתה דרך הרבים. דרך שרבים בוקעים בה מפסקת בין הפסים: יסלקנה לצדדים. מחוץ לפסים שלא יהיו הרבים מהלכים בין הפסים דמשוו להו כרשות הרבים ומבטלים המחיצה. ואין הלכה כרבי יהודה: בור הרבים. אי פסקי מיא מדכרי אהדי שלא התיירו פסי ביראות אלא שיהיו המים מצויין לבהמות עולי רגלים וכל זמן שאין שם מים אין לפסין תורת מחיצה: באר היחיד. נמי שרי דבאר מים חיים הן ולא פסקי מיא: לבאר הרבים. דאיכא תרתי למעליותא. וכן הלכה. ואין מותר למלאות מים להוציא מן הבאר על ידי פסי ביראות אלא כדי להשקות בהמתן של עולי רגלים ובארץ ישראל בלבד, אבל להוציא מים כדי לשתות האדם עצמו, אסור, אלא יורד לבור ושותה או עושה מחיצה גבוהה עשרה טפחים: ה ועוד אמר רבי יהודה בן בבא. משום דאמר חזא לחומרא גבי פסין דאמר אין עושין אותן אלא לבאר הרבים והשתא קאמר

מקצה או חצר, אפלו בית חמשת כורין, אפלו בית עשרת כורין, מתר. ומתר להרחיק כל שהוא, ובלבד שירבה בפסין: ד רבי יהודה אומר, אם היתה דרך הרבים מפסקתן, יסלקנה לצדדין. וחקמים אומרים, אינו צריך. אחד בור הרבים, ובאר הרבים, ובאר היחיד, עושין להן פסין, אבל לבור היחיד עושין לו מחצה גבוהה עשרה טפחים, דברי רבי עקיבא. רבי יהודה בן בבא אומר, אין עושין פסין אלא לבאר הרבים בלבד, ולשאר עושין חגורה גבוהה עשרה טפחים: ה ועוד אמר רבי יהודה בן

permitted to move objects [on the Sabbath] in a garden or a *karpaif* whose [area does not exceed] seventy cubits and a fraction [namely, two thirds of a cubit] by seventy cubits and a fraction and which are surrounded by a wall ten handbreadths high, provided there is in it a watchman's hut or a dwelling place [so that the enclosure surrounding the garden or *karpaif* may be regarded as put up for dwelling purposes], or it is near to a town [in which the owner lives. Being near to his residence he would frequently use it, and consequently, it may be regarded as a dwelling place]. Rabbi Yehudah says, Even if it contained only a cistern, a ditch, or a cave it is permitted to move objects [on the Sabbath] within it. Rabbi Akiva says, Even if the garden or *karpaif* contained none of these, it is permitted to move objects [on the Sabbath] within it, provided its area [does not exceed] seventy cubits and a fraction [two thirds of a cubit] by seventy cubits and a fraction. Rabbi Eliezer says, If its length exceeded its breadth even by a

בכא, הגנה והקרפף שהן שבעים אמה ושירים על שבעים אמה ושירים, מקפת גדר גבוה עשרה טפחים, מטלטלין בתוכה, ובלבד שיהא בה שומירה או בית דירה, או שתהא סמוכה לעיר. רבי יהודה אומר, אפילו אין בה אלא בור ושית ומערה, מטלטלין בתוכה. רבי עקיבא אומר, אפילו אין בה אחת מכל אלו, מטלטלין בתוכה, ובלבד שיהא בה שבעים אמה ושירים על שבעים אמה ושירים. רבי אליעזר אומר, אם היה ארכה יתר על רחבה אפילו

רבנו עובדיה מברטנורא

חומרא אחריתא דאף במקוה לדירה לא שרי טפי מבית סאתים, משום הכי תנא ועוד: **שומירה**. סוכת שומרים. דאע"ג דהוקף לדירה, בית סאתים הוא דשרי, טפי לא: **סמוכה לעיר**. דהואיל וקרובה לביתו דעתו להשתמש בה תמיד וכמוקף לדירה דמי: **ובלבד שיהא שבעים אמה ושירים על שבעים אמה ושירים**. ולא יותר. ותנא קמא נמי דלעיל דאמרו לו לא אמרו בית סאתים אלא לקרפף ולגינה אבל אם היה דיר או סחר או חצר וכו' כרבי עקיבא קאמר דהיבא דאיבא בית דירה אפילו טובא נמי, וכשלא הוקף לדירה בית סאתים. ומאי בינייהו אמרינן בגמרא דאיבא בינייהו דבר מועט שבית סאתים יותר על שבעים אמה ושירים רבועים, ותנא קמא שרי בבית סאתים שלמים, ולרבי עקיבא שבעים אמה ושירים על שבעים אמה ושירים ותו לא. וכיצד ידענו דבית סאתים יותר על שבעים אמה ושירים רבועים. דהא אמרינן בגמרא וכמה הן סאתים, כחצר המשכן, וחצר המשכן כתיב ביה (שמות כז) אורך החצר מאה באמה ורוחב חמשים בחמשים, ודרשינן מאי חמשים בחמשים, אמרה תורה, טול חמשים שארכו יתר על רחבו, וסבב חמשים הנותרים, לשיעור שבת, דהוה להו שבעים אמה וארבעה טפחים מרובעים. כיצד, עשה מהם חמש רצועות של עשר אמה רוחב וארכן חמשים, תן אחת למזרחא ואחת למערבה, הרי רחבה שבעים וארכה חמשים, שים אחת לדרום ואחת לצפון, הרי שבעים על שבעים אלא שהקרנות פגומים לכל קרן וקרן עשר על עשר מפני התוספת שהוספת, טול מן הרצועה החמישית ארבע חתיכות של עשר [על עשר] ושים לארבע קרנות ונתמלאו, טול עשר על עשר הנותרים שהם ששים טפחים [על ששים טפחים] ועשה אותן רצועות של שני טפחים, הרי שלשים רצועות אורך כל אחת עשר אמות, שהן שלש מאות אמה, תן שבעים לכל רוח, הרי שבעים אמות וארבעה טפחים על שבעים אמות וארבעה טפחים אלא שהקרנות פגומים טפחים על טפחים, ונשאר בידך עשרים אמה, טול מהם שמונה טפחים ושים לקרנות ונתמלאו, ונשאר בידך שמונה עשרה אמות וארבעה טפחים אורך ברוחב טפחים והיינו דבר מועט, שאם באת לחלקן ולהקיף אין מגיע תוספת לרוחב שני שלישי אצבע דהא בעי למעבד מינה רצועות של רפ"ג [אמות] אורך להקיף הארבע רוחות. כך מצאתי פירוש שטה זו בפירושי רש"י נכון הוא. והרמב"ם בקש חשבונות רבים ולא ירדתי לסוף דעתו. ובמה שאמר רבי עקיבא אפילו אין בה אחת מאלו מטלטלים בתוכה, הלכתא כוותיה. אבל במאי דפליג אהכמים דאמרו לו דלעיל וסבר דשבעים אמה ושירים על שבעים אמה ושירים ותו לא, בהא הלכה כחכמים, דבבית סאתים כחצר המשכן שרי, שהוא דבר מועט יותר על שבעים אמה ושירים רבועים: **אם היה ארכה יתר על רחבה**. ואף על גב דמייעט רחבה

single cubit, it is not permitted to move any objects within it [even though the area does not exceed the prescribed seventy and a fraction squared. In a case where the enclosure around it was not made for dwelling purposes, only in a square *karpaif* or garden was carrying permitted]. Rabbi Yose says, Even if its length is twice its breadth [as long as it is within the prescribed total area size], it is permitted to

move objects within it. (6) Rabbi Il'ai [referring to the size of a garden or *karpaif*] says, I heard from Rabbi Eliezer, Even if it is as large as a *bet kor*. I, likewise, heard from him that [tenants, in houses opening into a shared courtyard, are prohibited by Rabbinic decree to carry from the houses to the courtyard, unless an *eruv chatzeirot* is made and] if one of the tenants of a courtyard forgot to join in the *eruv* [and on the Sabbath he renounced to the other tenants his share in the courtyard (and therefore, automatically, the ownership of his house as well), so as to permit carrying within the courtyard to the others], he is forbidden to take any object in or out of his house [through the common courtyard, since by doing so, he is, in effect, once again reclaiming his ownership, thereby negating his previous renunciation]. However, the others are permitted [to carry to and from his house]. I, likewise, heard from him that people may fulfill their duty [of eating *maror*] on Pesach by eating *akravnin* [a type of vine]. When, however, I went around among all his disciples seeking fellow students [who might corroborate the three statements he made in the name of their master], I found none [they disagreed with him, maintaining that the master gave different rulings].

רבנו עובדיה מברטנורא

והוסיף על ארכה ואין בכלולה אלא בית סאתים, אין מטלטלין, דמרובע הוא דשרו רבנן היבא דלא הוהקף לדירה. והלכה בר' יוסי דפליג אדרבי אליעזר ולא בעי מרובעות: ו אפילו היא כבית כור. אפלוגתא דלעיל קאי אנינה וקרפף: אנשי חצר ששכח אחד מהם ולא עירב. ולמחר ביטל רשות חצרו לחביריו. שהיה אוסר עליהן מלהוציא מבתיהן לחצר, שהחצר רשות כולן וחלקו אוסר עליהן. והואיל וביטל רשות חצרו ביטל אף רשות ביתו אע"פ שלא פירש, ונעשה אורח אצלם, לפיכך אף ביתו מותר להם, אבל אסור לו להכניס ולהוציא מביתיהם לחצר כשאר כל אדם הנכנס לבית חבירו שמותר לו להוציא מבית חבירו לחצר דהא רשותא דחד הוא, מכל מקום מביתו אסור הוא להוציא. ולא אמרינן כיון דבטל להו רשות ביתו הרי ביתו כבתיהם, דבשעה שמוציא מביתו לחצר חוזר ומחזיק ברשותו הוא ואוסר עליהן, כדתנן בהדר עם הנכרי [לקמן בפרק ו' משנה ד'] מי שנתן רשותו וחזר והוציא בין בשוגג בין במזיד הרי זה אוסר: שיוציאין בעקרבינן בפסח. משום מרור. ועקרבינן, ירק שעלין שלו דומות לעקרב. ואני שמעתי סיב הגדל סביבות הדקל: ובקשתי לי חבר. לשלשה דברים הללו אם שמע מפיו, ולא מצאתי. ואין הלכה כאחת מהן. דגבי גינה וקרפף לא שרי טפי מבית סאתים. ואנשי חצר ששכח אחד מהם ולא עירב וביטל רשותו ולא ביטל ביתו אף להם אסור ביתו, אבל מבתיהם לחצר מותר. ועקרבינן לאו מרור הוא ואין אדם יוצא בו ידי חובתו בפסח:

Gemara Eruvin 21b

גמרא עירובין דף כא:

Rav Yehudah stated in the name of Shmuel,

אמר רב יהודה אמר שמואל בשעה שתקן שלמה

When Shlomoh ordained the laws of *eruv* [for courtyards, as a *sayag* (“barrier”) to prohibit carrying from one private domain to another private domain] and the washing of the hands [as a *sayag* for ritual cleanness], a *bat kol* came forth and proclaimed, “My son, if your heart is wise, My heart will be glad, even mine” (Proverbs 23:15) and, furthermore, it is said in Scripture, “My son, be wise, and make My heart glad, that I may answer he that taunts me.” (Proverbs 27:11) Rava made the following exposition: What [are the allusions] in the Scriptural text, “Come, my beloved, let us go forth into the field; let us lodge in the villages, let us get up early to the vineyards; let us see whether the vine has budded, whether the vine blossom be opened and the pomegranates be in flower; there will I give you my love?” (Song of Songs 7:12-13) “Come my beloved, let us go forth into the field” — the congregation of Israel spoke before the Holy One, blessed be He: “Master

of the Universe, do not judge me as [you would] those who reside in large towns who indulge in robbery, in adultery, and in vain and false oaths; “let us go forth into the field” — come, and I will show You scholars who study the Torah in poverty; “let us lodge in the villages” — read not, “in the villages [*bakfarim*],” but “among the disbelievers [*bakofrim*; *kofrim* is of the same root as *kfarim*],” come and I will show You the children of Eisav, those upon whom You have bestowed much bounty and they do not believe in You; “let us get up early in the vineyards” is an allusion to the synagogues and schoolhouses; “let us see whether the vine has budded” is an allusion to the students of Scripture; “whether the vine blossom be opened” alludes to the students of the Mishnah; “and the pomegranates be in flower” alludes to the students of the Gemara; “there will I give you my love” — I will show You My glory and My greatness, the praise of My sons and My daughters. Ulla said in the name of Rabbi Eliezer, The Torah, at first, resembled a basket which had no handles, and when Shlomoh came, he affixed handles [*oznayim* singular *ozen*, ear or handle, i.e., he added restrictions] to it. “His locks are curled:” (Song of Songs 5:11) This, said Rav Chisda in the name of Mar Ukva, teaches that it is possible to pile up mounds of expositions on every single stroke [of the letters of the Torah; the word for “his locks,” *kvutzotav*, is regarded as coming from the same root as that of stroke (*kotz*, literally, thorn) and the word “curled,” *taltalim* comes from the same root as “mound,” *tal*, with the reduplication *taltalim* being

ערובין ונטילות ידים יצתה בת קול ואמרה (משלי כג) בני אם חכם לבך ישמח לבי גם אני. ואומר (שם כז) חכם בני ושמח לבי ואשיבה חורפי דבר. דרש רבא מאי דכתיב (שה"ש ו' ז) לכה דודי נצא השדה נלינה בכפרים. נשכימה לכרמים נראה אם פרחת הגפן פתח הסמדר הנצו הרמונים שם אתן את דודי לך. לכה דודי נצא השדה אמרה כנסת ישראל לפני הקדוש ברוך הוא רבוננו של עולם אל תדיניני כיושבי כרכים שיש בהם גזל ועריות ושבועת שוא ושבועת שקר נצא השדה בא ואראך תלמידי חכמים שעוסקים בתורה מתוך הדחק נלינה בכפרים אל תקרי בכפרים אלא בכופרים בא ואראך אתם שהשפעת להם טובה והם כפרו בך. נשכימה לכרמים אלו בתי כניסיות ובתי מדרשות נראה אם פרחת הגפן אלו בעלי מקרא פתח הסמדר אלו בעלי משנה הנצו הרמונים אלו בעלי גמרא שם אתן את דודי לך אראך כבודי וגדלי שבת בני ובנותי. אמר עולא אמר רבי אליעזר בתחלה היתה תורה דומה לכפיפה שאין לה אונים עד שבא שלמה ועשה לה אונים. קוצותיו תלתלים אמר רב חסדא אמר מר עוקבא מלמד שיש לדרוש על כל קוץ וקוץ תלי

rendered as many mounds or piles], “and black as a raven.” (ibid.) With whom do you find these [i.e., to whom does this apply]? With the one, who rises early [to go] to, and remains late in the evening [before returning home from] the Bet Midrash [the Hebrew for “black,” *shchorot*, is similar to that for “early,” *shacharit*, and the word for raven, *orev*,

resembles that for “evening,” *arvit*]. Rava explained, [You find these only] with one who, for their sake, blackens his face like a raven [i.e., suffers deprivation and hunger for the sake of his studies]. Rava explained, With one who can bring himself to be cruel to his children and household like a raven, [for the raven's neglect of its brood, see Ketubot 49b and Bava Batra 8b], as was the case with Rabbi Ada bar Matenah. He was about to go away to the Bet Midrash when his wife said to him, “What shall I do with your children?” “Are there,” he retorted, “no more vegetables in the marsh?”

זוהר שמיני דף ל"ט ע"א

רבי יהודה ורבי יצחק הוו אולי בארמא מבי טרונייא לצפורי והוה רבייא חד שכיח לנבייהו בחמרא בקניטא דרובשא אמר רבי יהודה נימא מלה דאורייתא ונזיל. פתח רבי יצחק ואמר (שיר 1) וחכד בנין הטוב הולך לדודי למישרים ונומר. וחכד בנין הטוב דא יינא דאורייתא דאיהו טב דהא יינא אחרא לאו איהו טב ויינא דאורייתא טב לכלא. טב לעלמא דא וטב לעלמא דאתי ודא יינא דניחא ליה לקדשא בריך הוא יתיר מפלא ובוכו דא מאן דמרוי מיינא דאורייתא יתער לעלמא דאתי ויזבי לאחייא בד יוקים קדשא בריך הוא לצדיקייא אמר רבי יהודה דובב שפתי ישנים הא תנינן דאפילו בהווא עלמא יזבי למלעי באורייתא דהא הוא דכתיב דובב שפתי ישנים. אמר ההוא רבייא אי כתיב וחכד בנין הטוב הוינא אמרי הכי אכל בנין הטוב כתיב ולא מיין אשגחו ביה אמר רבי יהודה ברי אימא מילך דשפיר קא אמרת. אמר אנא שמענא דמאן דישתדל באורייתא ודביק בה ובהווא מלה דאורייתא אשתמע בפומיה ולא לחיש לה בלחישו אלא ארים קליה בה. דאורייתא הכי בעינא לארמא קלא דכתיב בראש הומיות תקרא לארמא רנה דאורייתא ולא בלחישו. בנין הטוב פחמר טב דלא שתיק ובהווא עתיד לארמא קלא. כד יפוק מהאי עלמא הולך לדודי למישרים דלא יסטי לימינא ולשמאלא ולא ישתבח דימחי בידוי דובב שפתי ישנים אפילו בהווא עלמא שפותיה מרחשן אורייתא. תו שמענא וחכד בנין הטוב האי קרא לכנסת ישראל אתמר ובתושבחתא אתמר. אי הכי מאן הוא דמשבח לה בהאי אי קדשא בריך הוא מהו הולך לדודי הולך אלי מבעי ליה. אלא ודאי קדשא בריך הוא משבח לה לכנסת ישראל כמה דהיא קא משבחת ליה דכתיב חפו ממתקים. כך קדשא בריך הוא משבח לה לכנסת ישראל (דכתיב) וחכד בנין הטוב זין הטוב דהווא חמרא דמנטרא. הולך לדודי דא יצחק דאקרי ידיד מבטן. למישרים כמה דאת אמר (תהלים צט) אתה פוננת מישרים לאתכללא שמאלא בימינא ודא הוא מישרים דבנין חדותא דהווא חמר טב אתכליל שמאלא בימינא וחדאן פלא (דובב שפתי ישנים) דהא כלא מתערי בחדוון וברכאן ועלמין פלהו משתבחי בחידו ומתערי לארמא ברכאן לתתא. אתו רבי יהודה ורבי יצחק ונשקו ליה רישיה וחדו עמיה:

Yosef Le-Chok

יוסף לחוק

Ethical Teaching:

מוסר

Sha'arei Kedushah, Part 2, Section 7

שערי קדושה חלק ב שער ז

Concerning circumcising one's son: In the section on those who bring merit to the guilty, we discussed the infinite greatness of such a person's reward. All the more so, is this true of bringing one's own son under the wings of God's Presence, [a commandment] regarding which a father takes precedence over others. Concerning performing acts of kindness, visiting the sick, bringing about peace, and hospitality to wayfarers: They are among the things for which a person eats the fruits in this world, and the main reward remains intact for him in the world to come. If one occupies himself with Torah and acts of kindness, the Holy One, blessed be He, says, "I consider him as though he redeemed Me and My children from among the nations." This is the characteristic of our father Avraham, as is written, "You will give truth to Yaakov, kindness to Avraham." (Micah 7:20) And it is written, "He who pursues righteousness and kindness will find life, righteousness, and honor." (Proverbs

למול את הבן. אם מזבי לחייביא ביארנו גודל שכרו לאין קץ מכל שכן להכניס בנו תחת כנפי השכינה שקודם לאחרים. גמילות חסדים ובקור חולים והבאת שלום והכנסת אורחים הן מאלו דברים שאדם אוכל פירותיהן בעולם הזה והקרן קיימת לו לעולם הבא. והעוסק בתורה וגמילות חסדים אומר הקדוש ברוך הוא מעלה אני עליו כאלו פדאני לי ולבני מבין האומות והיא מדתו של אברהם כמו שכתוב (מיכה ו) תתן אמת ליעקב חסד לאברהם וכתוב (משלי כא) רודף צדקה וחסד ימצא חיים וצדקה וכבוד ואבני דאתא מבית עלי דעסק בגמילות חסדים הוסיפו לו עשרים שנה יותר מן רבה בר נחמני רבו. ומצילין מדינה של גיהנם ודין חבוט הקבר כנזכר לעיל בשער ב'. קביעות עתים לתורה נתבאר בשער ה' בענין הליצנות. ונודע כי תלמוד תורה שקולה כנגד כל המצוות ותחלת דינו של אדם קבעת עתים לתורה שפאמר (משלי יג) פוטר מים ראשית מדון:

21:21) Abaye, who was a descendent of the house of Eli [upon whose descendents was decreed shortened life-spans (see I Samuel chapter 2)], however, since he occupied himself with acts of kindness, lived ten years longer than Rabah bar Nachmani, his teacher. And these meritorious acts save one from the judgment of hell and the judgment of the grave, as is mentioned above in Section 2. Concerning [the importance of] establishing specific times for Torah study: It is discussed in Section 5, regarding [the punishment] of those who mock the Torah. We know that Torah study is considered equal to all the commandments. The beginning of a person's judgment is, "Did you make set times for Torah study?" As it says, "[Like] the opening of water [a symbol for Torah] is the beginning of judgment." (Proverbs 17:14)

Practical Law

הלכה

Rambam, Laws of Sacrifices, Chapter 2

הרמב"ם הלכות מעשה הקרבנות פרק ב

(1) The flour and oil of libations are not prerequisites for the wine, nor is the wine a

א הסלת עם השמן של נסכים אינן מעכבין את היין ולא היין מעכבן ולא הנסכים מעכבין את

prerequisite for them, nor are the libations prerequisites for the animal sacrifice; a person may bring his sacrifice today and its libations ten days later. [This applies] both to an individual and to the community, provided that the libations were not sanctified in a [sacred] service vessel. But once one places them into a [sanctified] service vessel, if they remain overnight, they become disqualified by (לינה)

having remained overnight. (2) Libations are brought only from non-sanctified produce. One may not bring them from *terumah*, nor from *ma'aser sheini*, nor from firstfruits. Even for a thanksgiving-offering, the bread of which one may bring from *ma'aser*; its libations however, may only be brought from non-sanctified produce.

הזבח אלא מביא אדם קרבנו היום ונסביו אחר עשרה ימים אחד יחיד ואחד צבור והוא שלא קדשו הנסכים בכלי שרת אבל אם נתנו לכלי שרת אם לנו יפסלו בלינה: ב אין מביאין נסכים אלא מן החולין לא יביאם לא מן התרומה ולא ממעשר שני ולא מן הבכורים ואפילו תודה שמביא לחמה מן המעשר לא יביאו נסכים אלא מן החולין:

SHEMINI FOR TUESDAY TORAH

שמיני ליום שלישי תורה

יבין בקריאת המשח פסוקים אלו שהם כנגד ה דמילוי הה דשם ב"ן להשאיר בו הארה מתוספת הנפש משבת שעברה

יא וְיָת בִּשְׂרָא וְיָת מִשְׁכָּא
אוֹקִיד בְּנוֹרָא מִבְּרָא
לְמִשְׂרִיתָא: יב וְנִכְס יָת
עֲלֵתָא וְאִמְטִיאוּ בְּנֵי
אַהֲרֹן לִיהָ יָת
דְּמָא וּזְרָקִיהָ עַל
מִדְּבַחָא סְחֹר סְחֹר:
יג וְיָת עֲלֵתָא
אִמְטִיאוּ לִיהָ לְאַבְרָהָא
וְיָת רִישָׁא וְאַסְק
עַל מִדְּבַחָא: יד וְחֲלִיל
יָת גְּזָא וְיָת פְּרַעֲיָא

יא וְאֶת־הַבֶּשֶׂר וְאֶת־הָעוֹר שָׂרַף בְּאֵשׁ
מִחוּץ לַמִּחֲנֶה: יב וַיִּשְׁחַט אֶת־הָעֵלָה
וַיִּמְצְאוּ בְּנֵי אֶהֱרֹן אֱלֹוֹ אֶת־הַדָּם וַיִּזְרְקוּהוּ
עַל־הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב: יג וְאֶת־הָעֵלָה הִמְצִיאוּ
אֵלָיו לְנֹתְחֶיהָ וְאֶת־הָרֹאשׁ וַיִּקְטֹר עַל־
הַמִּזְבֵּחַ: יד וַיִּרְחֹץ אֶת־הַקָּרֵב וְאֶת־הַפְּרָעִים

(11) And he then burned the flesh and the hide in fire, outside the camp. (12) And he slaughtered the burnt-offering. And Aharon's sons presented the blood to him, and he splashed it on the altar, around. (13) And they presented the burnt-offering to him in its [prescribed] pieces, along with the head. And he caused [them] to [go up in] smoke on the altar. (14) And he washed the

RASHI

(11) **The flesh and the hide** — *We do not find in Scripture a sin-offering [sacrificed] outside [the Sanctum, i.e., on the external altar] which is to be burned, with the*

exceptions of this instance and any inauguration sin-offering. And all these exceptional cases were [burned] at the express command of God. (12) **וימצאו** — *[This term] denotes*

רש"י (יא) וְאֶת הַבֶּשֶׂר וְאֶת הָעוֹר וגו'. לא מצינו חטאת היצונה נשרפת, אלא זו (חוץ מזוה) ושל מלואים; וכלן על פי הדבור: (יב) וַיִּמְצְאוּ. לשון הושטה